

[Carlsen-Skiødt.]

demokraterne vedkender sig gennem deres Program, at de ønsker Religionsundervisningen ud af Skolen. Det er ærlig Tale, det skal man anerkende, saa ved man, hvad man har at tage Kampen op imod.

Partiet Venstre derimod prøver paa gennem deres Ændringsforslag at give Udtryk for, at de trods alt gerne vil have Forholdet mellem Kirken og Skolen opretholdt i København. Jeg saa i Dag i et Blad, at det blev kaldt Komediespil. Det er ikke mit Udtryk, men det er ikke helt frit for, at man kommer til at tænke paa det, naar man ser dette Ændringsforslag. Det er akkurat, som da Lukkeloven for nogle Dage siden kom for, paa et Tidspunkt, da den ikke kunde gennemføres. Ændringsforslaget, som stilles af det Parti, der havde Betingelserne for at faa det igennem, kommer post festum. Vensire kommer her som han, der skulde med Toget og altid kom for sent og derfor aldrig kom ud at køre.

Nu er der jo ingen Tvivl om, at Religionsundervisningen bliver opretholdt foreløbig, der sker der neppe nogen Forandring. Heller ikke om, at Kristendommen staaar lige saa stærkt i Danmark som hidtil. Men det er ikke det, der er Tale om. Det, det drejer sig om, er, at Forbindelsen mellem Kirken og Skolen, som hidtil har været saa frugtbar baade for Kirken og for Skolen, er for Københavns Vedkommende ganske brudt, men ogsaa for Landets Vedkommende er den delvis brudt, idet jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen, naar han siger, at den Forbindelse, der er tilbage, er ikke en Pibe Tobak værd.

I denne Forbindelse vil jeg gerne gøre en Bemærkning til en Udtalelse, som det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen kom med om mig ved Sagens første Behandling. Det ærede Medlem talte om en Artikel, jeg har skrevet i „Kristeligt Dagblad“, og som han ikke var fornøjet med. Det kan jeg jo ikke have noget imod, og at den har vakt hans Opmærksomhed, kan kun glæde mig. Men saa siger han, at det er at føre falsk Vidnesbyrd.

Jeg er enig med den højtærede Formand i, at man skal aldrig bruge stærke Udtryk, for det gør ingen Gavn og er til ingen Nytte. Men jeg har den Tilfredsstillelse, at dette Ord om at føre falsk Vidnesbyrd — hvad jeg ikke skal anføre overfor det ærede Medlem, som har læst paa det, lige fra han var Barn, siger han i Rigsdagstidende, og som maaske kunde have Gavn af at læse lidt længere paa det endnu — rammer ikke blot mig, men ogsaa en lang

Række Kvinder og Mænd udover Landet, som har akkurat den samme Opfattelse, at her er noget gaaet i Stykker, som vi ønsker skulde have været opretholdt.

Derfor synes jeg, man skal være lidt varsom med disse stærke Ord ogsaa paa det Omraade. Jeg skal ikke sige mere til det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen, jeg vilde blot gerne gøre denne Bemærkning i Anledning af hans Udtalelser om denne Artikel.

Nu er Forholdet altsaa det, at denne Lov om kort Tid vil være vedtaget i Rigsdagen, og til næste Aar vil Loven føres ud i Livet. Befolkningen har ikke forlangt denne Lov, og det har ogsaa den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen, sagt ikke blot ved Lovforslagets første Behandling, men ogsaa under Forhandlingerne i dette høje Ting den 27. November 1930 — det staaer i Rigsdagstidenden Sp. 2326. Da sagde han det noget kraftigere, end han gjorde ved første Behandling nu, at han havde paa Følelsen, at Befolkningens Flertal havde ikke forlangt denne Lov. Det er altsaa et Magtbud, man her vedtager i dette høje Ting, det er et Magtbud af Rigsdagen overfor Befolkningen. Det er ikke Befolkningens Ærinde, Venstre gaar i dette Tilfælde — jeg skal ikke sige noget om, hvis Ærinde det er, de gaar, det maa de selv tænke paa.

Nu kommer altsaa Adskillelsen, det første Brud, fuldstændigt for Københavns Vedkommende, og for det øvrige Land bevares jo kun Skindet. Den højtærede Undervisningsminister kom med meget stærke Ord og Udfald mod de Konservative. Men det er jo ikke blot de Konservative, der har den Opfattelse. Der stod forleden i „Herning Avis“, der, som bekendt, er meget venstresindet, at dette vil Venstre komme til at betale dyrt. Altsaa, selv indenfor Venstre er der virkelig nogen, der har Mod til at vedkende sig, at de ikke er fornøjede med Venstres Standpunkt.

Den danske Befolkning maa finde sig i det foreløbig, man maa nu afvente Virkningerne af det. Men at dette er det sidste, der er sagt i den Sag, er der ingen af os, der tror. Det radikale Parti har paa sit Program, at Religionsundervisningen skal gøres frivillig, og Socialdemokraterne har paa deres Program, at Religionsundervisningen skal ud af Skolen. Nu ved jeg godt, at den højtærede Undervisningsminister har sagt fra denne Talerstol, at den Sætning i Socialdemokraternes Program skulde ikke forstaaes saa bogstaveligt, og at man skrev saadan noget, o. s. v., o. s. v. Ja, det kender vi godt. Jeg skal fortælle en lille Historie,